

Régen

Régen, amikor még nekem énekelték,
az is úgy tűnt, mintha én fűjnám a dalt.
Ma a világ hallgat, hallgatják, mint újat,
s az én számról vissza ez az ének hajt.

Régen úgy szerették, örök kőbe vésték,
amit nő vagy férfi jól el nem takart.
Ma a világ hallgat, esztendőre ballag,
s hamar elfelejtik azt, aki meghalt.

Régen, amikor még együtt ünnepelték
hold- napoknak jöttét mind az emberek,
s négyszer kicsorbított öreg csillag-láncot
kő-szekérre tették, volt az év kerek.

Régen, amikor még együtt építették
hold- napoknak ormát mind az emberek,
s négyszer kifordított égi-arany sarkot
tetejébe húzták, voltam én gyerek.

Sárga könyv mélyében új életre váró
régi tudományok, mind kijőjete!k!
Barna föld méhében új életre szálló
ó-pecsétes vágyak, mind kinőjete!k!

Sohasem-pillantott önmagam képével
jó találkozóra fölkészítsetek!
Sohasem-pillantott világ emlékével
mindörökre most már eljegyezzetek!

Olessák Róbert (2001)